

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερ κα. « Ἐστίας »

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶν ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἰσὶν δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ εἰρήνη. Γ'. — Ἡ χεῖρα φετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Αἱ γυναῖκες ἐξημεροῦσαι τὴν βαρβαρότητα (ὑπὸ δος Κούλας Δημολούλια). — Γυναῖκες στρατιῶται (ὑπὸ ἐρανιστρίας). — Ποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ τροφὸς (ὑπὸ μητρὸς ἱατροῦ). — Ὁφέλιμα βιβλία. — Ἐκθεσις Ἄργους. — Ἐξετάσεις. — Συναγαλ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Ἡ ΕΙΡΗΝΗ

Γ'.

Ὁ αἰὼν μας ὁ ὁποῖος ἀνέτειλεν ἐν τῷ μέσῳ ἀτμοσφαιρας καπνοῦ πυρίτιδος καὶ ἀτμίδων αἵματος, ὁ αἰὼν μας ἔφερεν εἰς τὰς λευκὰς δέλτους τοῦ τὴν σελίδα, εἰς τὴν θὰ ἀνεγράφετο ἡ νίκη τῆς εἰρήνης. Ὁ αἰὼν μας, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ὑπερτάτην τιμὴν νὰ χύσῃ φῶς εἰς τόσα σκοτεινὰ σημεῖα, καὶ νὰ διαλύσῃ τὴν οὐμίχλην τῶν βαρβάρων προλήψεων καὶ τῶν ἀκαταλογίστων παραδόσεων, ἤνοιξε τὸν δρόμον τῆς εἰρήνης, τὸν ὁποῖον ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ φρουροῦν ἐν τῷ μέλλοντι.

Εἰς κραταιὸς ἄρχων τοῦ κόσμου, εἰς πανίσχυρος τοῦ Βορρᾶ δεσπότης ἀνὴρ εἰρηνικοῦ παραστήματος καὶ εἰρηνικῆς ψυχῆς, ἔλαθεν εἰς τὰς ἀβρὰς χεῖράς του τὴν χρυσοῦν σάλπιγγα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφότητος καὶ τὴν ἔκαμε νὰ ἀπηχῆσθῃ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ μέγα ἄγγελμα τῆς εἰρήνης. Ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ θρόνου τοῦ ὁ ἀπόγονος τῶν Καισάρων τοῦ Βορρᾶ, τῆς νέας φυλῆς, εἰς τὴν φαίνεται ἀνήκουσα ἡ ἐπικράτησις τοῦ προσεχέστερου μέλλοντος, ἐβροντοφώνησε τὴν μεγάλην ιδέαν τοῦ ἀφοπλισμοῦ τῶν λαῶν.

Φθάνουν πλέον τὰ αἵματα καὶ οἱ ἀλληλοσπαραγμοὶ! Κἀτῷ ὁ σιδήρος καὶ ὁ χάλυψ καὶ τὰ φονικά ὄργανα καὶ αἱ ἀνθρωποκτόνοι καὶ λαοφόνου ἐφευρέσεις καὶ ἐπινοήσεις. Ἡ γῆ εἶναι μεγάλη καὶ ὠραία. Ἐχει θέσιν δι' ὄλους μας. Ἐὰν οἱ θησαυροὶ καὶ ὁ σπαταλῶμενος πλοῦτος εἰς τὸν ὄπλισμόν τῶν λαῶν, εἰς

τὴν συντήρησιν τῶν στρατῶν καὶ τῶν στόλων ἐδαπανῶντο εἰς συνοικισμοὺς ἐρήμων καὶ εἰς καλλιέργειαν τῶν ἀπερῶντων καὶ ἀδеспότων γαιῶν τῆς γῆς, αὕτη θὰ μετεβάλλετο εἰς παράδεισον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μόνον ἡ εὐτυχία θὰ εἶχε στήσει τὸν χρυσοῦν θρόνον τῆς.

Ἀλλὰ διὰ νὰ κατορθωθῇ τὸ μέγα αὐτὸ ἄλμα τῆς προόδου, διὰ νὰ ἀνοιχθῇ ὁ ὥρατος αὐτὸς δρόμος τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθείας, ἐχρεώσθησαν χεῖρες ἀγναὶ ἀπὸ ἀδελφικῶν αἵμα, χεῖρες ἀδαεῖς εἰς τὸν χειρισμόν τῶν ὅπλων, χεῖρες, ἃς δὲν ἐμόλυναν φόνοι καὶ θάνατοι, χεῖρες τρυφεραὶ καὶ ἀβραὶ, ἐξοικειωθεῖσαι ἐπὶ ἓνα τώρα αἰῶνα εἰς τὸ νὰ ἐπουλῶνουν τραύματα καὶ νὰ θεραπεύουν πληγὰς καὶ νὰ στεγνόνουν τὰ δάκρυα καὶ νὰ ἐπανορθοῦν τὰ ἐκ τῶν πολέμων καὶ τῶν ἀλληλοσπαραγμῶν κακὰ.

Καὶ αἱ χεῖρες αὗται ἦσαν χεῖρες γυναικῶν. Ἦσαν χεῖρες τέως δούλων. Ἦσαν χεῖρες τέως θυμάτων τῶν προλήψεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων βαρυτάτη καὶ ἐπὶ αἰῶνας ἐπεκάθητο ἡ ἀχλὺς τοῦ σκότους καὶ τῶν βαρβάρων καὶ ἀδικῶν παραδόσεων.

Ἐφθασεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν τὸ τῆς γραφῆς: *ὅτι διὰ τῆς γυναικὸς ἤθελε παταχθῆ ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄφρου* θέλει ἐπὶ τέλους πραγματοποιηθῇ. Ναί· ὅταν ὁ Θεὸς ἐπλαττε τὴν γυναῖκα ἀβροτέραν καὶ τρυφερώτεραν τοῦ ἀνδρὸς εἶχεν ἀναντιρρήτως τὸ σχέδιόν του. Ὅταν ἀκόμη ἐπέτρεπε τὴν ὑποδούλωσιν τῆς παρὰ τοῦ ἰσχυροτέρου συντρόφου τῆς εἶχεν ἀκόμη δίκαιον. Καὶ ὅταν ἀκόμη ἄφινε νὰ ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς βαρεῖα ἡ ἀμαρτία τοῦ κόσμου καὶ ἐπέτρεπε νὰ πληρῶνῃ αὕτη δι' ὅλα τὰ κακὰ καὶ ὅλας τὰς ἀδικίας εἶχε καὶ πάλιν ἐν τῇ ὑπερτάτη σοφίᾳ τοῦ μέγα δίκαιου.

Ἐπρεπε νὰ διέλθῃ ἡ ἀνθρωπότης τὰς πρώτας τῆς ἡλικίας τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου, παλαιούσα καὶ ἀγωνιζομένη διὰ τῆς πυγμῆς τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ ἐπικρατοῦσα μόνον διὰ τῆς φυσικῆς ρώμης καὶ ἰσχύος. Ἐπρεπε εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀέ-

ναον πλέον και αίματηράν των ανθρώπινων ενστίκτων και παθών συγκρούσιν, ή γυνή επί τούτους αιώνας, να πονή και να πάσχη μόνον, δια να λεπτυνθούσιν τὰ αίσθηματά της, και να μαλακώσῃ ή καρδιά της και να οξυνθῇ τὸ πνευμά της τόνον, ὥστε δι' αὐτῆς βαθμηδόν και κατ' ὀλίγον και τοῦ ἀνδρός ή καρδιά να μαλακῶσῃ και αὐτοῦ τὰ αίσθηματά να τροχισθοῦν και αὐτοῦ ή διάνοια να στραφῇ εἰς σφαίρας ὑψηλοτέρων ιδεωδῶν και εὐγενετέρων πόθων και ὀνειρών.

Και ὅταν πλέον τόνον οὗτος ἐξυψώθη, ὥστε να αἰθανθῇ τὰ πρὸς τὴν σύντρεφον τῆς ζωῆς του ἀδικήματά του και τὴν ὑποχρέωσιν να τὴν μεταχειρισθῇ ὡς ἴσος πρὸς ἑτὴν και να ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ ἐκ τῶν προαιωνίων δοκιμασιῶν ὀξυνθῆν πνευμά της να ἀποκτήσῃ μάθησιν και γνώσεις τούσας, ὥστε να δύναται εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην και εἰς πᾶσαν τέχνην να ἵσταται παραπλεύρως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίμακος, τότε ή γυνὴ κατέστη ὄριμος πρὸς δράσιν, τότε ἐπαρουσιάσθη ὡς ή παρὰ τοῦ Θεοῦ ταχθεῖσα εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν δυνάμεις, ή ὀπισθοφυλακὴ τῆς ἀθρωπότητος, ή προωριμένη να φέρῃ τὸ ὕστατον κτύπημα κατὰ τοῦ κακοῦ και τῶν ἀδικιῶν και τῶν ἀθρωπίνων ἀθλιότητων.

Ὁ πόλεμος ἦτο και εἶναι ἀναντιρρήτως ή μεγάλη και δολοφονικὴ μάστιξ τοῦ κόσμου. Ἡ γυνὴ εὐθὺς ὡς ἀνεπτύχθη, εὐθὺς ὡς ἠσθάνθη ὅτι και αὐτὴ εἶχε μεγάλην ἐν τῷ κόσμῳ ἀποτολήν, συνεσωματώθη, συνεκέντρωσε πάσας τὰς δυνάμεις της και ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ πολέμου.

Τὸ πρῶτον ἐν Ἀμερικῇ ἰδρυθῆν σωματεῖον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης εἰς γυναῖκας ὀφείλει τὴν σύστασιν του. Ἀμερικανίδες ἱεροκήρυκες διασχίζουσι ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, κηρύττουσι τὰ ἀπαίτια τοῦ πολέμου ἀποτελέσματα και τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης. Μία γυνή, ή Harriet Beecher Stowe, ή διάσημος συγγραφεὺς τῆς Καλύθης τοῦ Μπέρμπα Θωμᾶ, ἐπέταξε τὸν κατὰ τῶν δούλων πόλεμον και κατέστησεν ἄχρηστον τὴν δολοφονικὴν μάστιγα τῶν τυραννικῶν συμπολιτῶν της, οἱ ὅποιοι βαθμηδόν και κατ' ὀλίγον θὰ ἐπέφεραν τὴν πλήρη ἐξολόθρευσιν τῶν ἰθαγενῶν. Ἡ Εὐρώπη ὅλη μεταξὺ τῶν μεγάλων φιλοσόφων και μεγάλων φιλανθρώπων τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἀγωνιζομένων συγκαταριθμεῖ λεγεῶνας ὄλας γυναικῶν. Ἡ Μαρία Cheliga Levy, ή δικιβιάσασα εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης σήμερον ὑπόμνημα φέρον ἐκατοντάδας χιλ. γυναικείων ὑπογραφῶν, δὲν ἐπαρουσίασεν οὔτε τὸ δέκατον τῶν γυναικῶν, αἱ ὅποιαί ἐπὶ τούσας τῶρα δεκαετηρίδας προελεύσαν τὸν δρόμον τῆς εἰρήνης.

Αὐτὴ ή αυτοκρατορικὴ σάλπιγξ, ή ἡγήτασα ἀπὸ τὰ κρυστάλλινα παλάτια τοῦ βορρᾶ ἀνὰ τὸν κόσμον ὄλον, λέγεται ὅτι ἐτέθη εἰς τὸ στόμα τοῦ μεγάλου και εὐεργετικοῦ Ἀνακτοῦ ἀπὸ δύο λευκὰς και ἀβρὰς χεῖρας γυναικῶν.

Κάτω τὰ κράνη και τὰ ξίφη! Κάτω τὰ αἰμοχαρῆ σύμβολα βαρβάρων λαῶν και βαρβάρων ἐποχῶν! Κάτω οἱ τεχνητοὶ κεραυνοὶ και οἱ ὑπὸ ἀνθρώπων διοργανούμενοι λαίλαπες και καταγιγίδες. Εἰς τὸν αἰῶνα αὐτόν, καθ' ὃν ή γυνὴ ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον, τὸν ὅποιον ὁ πολιτισμὸς και ή πρόοδος ἱδρυσαν εἰς αὐτήν, τὰ μόνα και ἰσχυρὰ ὄπλα τῆς ἀθρωπότητος ἔστωσαν ή ἀγάπη, ή ἀλήθεια και ή δικαιοσύνη, οἱ μεγάλοι και ἀκατανίκητοι τῆς εἰρήνης παράγοντες.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Εἰς τὴν μίαν ἀκριβῶς μετὰ μεσημβρίαν ὤραν μητέρα και υἱὸς κατήρχοντο ἀπὸ τὴν ἄμαξαν πρὸ τῆς θύρας τῆς μικρᾶς ἐπαύλεως τοῦ Τζαμιτζᾶ. Τὸ δρομολόγιόν των ὑπῆρξε τὸ αὐτὸ μετὰ τῆς προτερίας. Σήμερον μόνον ἀντὶ τῆς; εὐτυχῶς συζύγου, ή μητέρα δυστυχεστάτη και ἀηλιπισμένη ὑπὸ τὸ τεχνητὸν τῆς μειδιάμα, οὔτε καν προσοχῆς ἤξιωσε τὸ θαυμάσιον πανόραμα, τὸ ὅποιον ή φύτις ἐξετύλισεν ἐνώπιόν της.

Και εἰς τὴν ἄμαξαν και εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ὁ υἱὸς της δὲν ἔπαυε να τὴν παρακαλῇ να μὴ λυπηταί και να τὴν διαβεβαιώη περὶ τῆς τελείας εὐτυχίας του. Τῆς διηγήθη τὸν ἔρωτά του, τῆς περιέγραψε τὸν γάμον του, ἀνεξάντλητος εἰς λόγια, εὐφραδῆς και φλύκρος και ἀκούρατος ὡς ὄλοι οἱ πολὺ ἐρωτευμένοι, οἱ διηγούμενοι τὰ εὐτυχεῖ ἐπεισόδια τῶν ἐρώτων των.

Ἐκείνη ἤκουε κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον, προσηλωμένη εἰς τὰς ἰδίας σκέψεις, εἰς τοὺς ἰδίους λογισμούς. Αὐτὴ ή ἐνοουῖσα ὅτι ὄφειλε δουλικὴν ὑποταγὴν εἰς τὸν ἄνδρα, εἴτε σύζυγον, εἴτε υἱόν, ἀδιάφορον, αὐτὴ ή ἀνὰ πᾶσιν στιγμῆν ἔχουσα εἰς τὸ στόμα τὴν φράσιν *ἄνδρας εἶναι και κάμνει, ὅτι θέλει*, αὐτὴ δὲν ἠμποροῦσε να ἐνοήσῃ πῶς ὁ υἱὸς της ἀπεφάσισε να ὑπανδρευθῇ, χωρὶς τὴν ἄδελφῆς της, χωρὶς γυναῖκα τῆς ἐλογοῦσῆς της. Δὲν ἠνόησε καν πῶς τοιοῦτος γάμος ἠδύνατο να εἶναι ἔγκυρος. Ὅπως και ἂν ἔστρεφε μέσῃ εἰς τὴν κερκλὴν της τὴν ἰδέαν αὐτήν, δὲν εὐ ἴσκει τρόπον να τὴν ἐνοήσῃ. Ὁ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς τεχνητῆς και ὑπὸ συνθήκας ὑποταγῆς δεσποτικὸς χαρακτήρ τῆς Ἀνατολιτικῆς ἐξηγεῖτο διὰ τὴν τοιαύτην τῶν δικαιωμάτων της καταπάτησιν και ή συνειθισμένη μετὰ τὰ βλέμματα χαμηλά, ἀλλ' ὕπουλα να διευθύνη ὄχι μόνον τὰς πράξεις, ἀλλὰ και τὰ ἔργα ὄλων τῶν περὶ αὐτὴν ἀνδρῶν ἐθεώρει ὄβριον κατὰ τῆς ἀξιοπερεπείας της, κατὰ τῆς ἀγάπης της τὸν γάμον αὐτόν. Ἐτκέπτετο πάντοτε, ἐσκέπτετο διαρκῶς ὡς πολιτικός, ὁ ὅποιος βλέπει ματαιούμενα τὰ σχέδιά του, και ἐκφεύγοντα ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὰ ἡνίκ τῆς διοικήσεως.

Ὅταν ή θύρα τῆς ἐπαύλεως ἤνοιξεν, ή Μαρία ἔτρεξεν εἰς τὸν κήπον, ὑποθέτουσα ὅτι ὁ σύζυγός της ἐπέστρεψε μόνος. Ἐμεινεν ὄμως ἀκίνητος και ή καρδιά της ἔπαυσε να πάλῃ πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς θέας τῆς πενθερᾶς της.

Ὅσον και ἂν ἦτο βεβαία διὰ τὴν ἐννεμον πρᾶξιν της και διὰ τὸ δικαίωμα, τὸ ὅποιον εἶχε να εἶναι και αὐτὴ εὐτυχῆς, ἠσθάνετο ὅτι εἶχε προσκρούσει εἰς τὰ καθιερωμένα, ὅτι ὡμοιάζεν ὀλίγον πρὸς κλέπτριαν, νυμφευομένη μυστικὰ και ἐν ἀγνωσίᾳ ὄλων τὸν νέον ἐκεῖνον ἄνδρα, ὁ ὅποιος τόνον εὐκολα παρεσύρετο και τόνον ἀσθενοῦς χαρακτῆρος ἦτο.

Μετὰ τὴν πρῶτην ὄμως συγκίνησιν, ὑπέκρουσε εἰς ὄρμην τῆς καλῆς; καρδίας της, ἔτρεξε και πάλιν και ὠχρά, λιποψυχοῦσα σχεδὸν ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς κ. Μερμιδώρ.

— Μὰ συγχωρεῖτε λοιπόν; εἶπεν. Εἰσθε σεις τόνον καλὴ, ἐνῶ ἡμεῖς ὑπῆρξαμεν τόνον ἀνανδρῶν.

Ἡ κ. Μερμιδώρ ἠσθάνθη ἀπὸ τὰς πρῶτας αὐτὰς λέξεις και ἀπὸ τὴν εὐκρινῆ συγκίνησιν τῆς νύμφης της, ὅτι ὅπως και ἂν ἤρχοντο τὰ πράγματα, τοιαύτη ἀντίπαλος δὲν ἦτο

ἐπικίνδυνος. Τὴν ἐνηγκαλίσθη, κατώρθωσε μάλιστα και να τὴν φιλήσῃ και με φωνὴν παλλομένην, εἶπε:

— Ἀφοῦ εἰσθε εὐτυχισμένοι, ἄς εἶναι ὁ Θεὸς μαζί σας. Ἔτσι ἦταν τῆς τύχης!

Και μετὰ ἀπληστον βλέμμα ἐξήταξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ή ὅποια μετὰ τὸ ἄσπρον της φόρεμα τῆς προτερίας ὡμοιάζεν ὡς αἰθερία νύμφη. Δὲν τὴν ἔβλεπεν ἄλλως τε διὰ πρῶτην φοράν. Και εἰς τὸν περίπατον και εἰς τῆς Mme Marie τὴν εἶχεν ἔως τότε συναντήσῃ.

Ἀνῆλθον και οἱ τρεῖς μαζί ἐπάνω, αἱ δύο γυναῖκες ἐμπρός, ὁ Κώστας ὀπίσω. Ἦτο ἐνθουσιασμένος· ἐπετοῦσεν ἀπὸ χαρὰν· ἔλεγε καμαρόνων αὐτὰς και κολακεῶν ὀλίγον τὴν μητέρα του, ὅτι ὡμοιάζαν ὡς δύο ἀδελφαί, ὅτι καλαὶ και χαριτωμένα ὡς ἦσαν και αἱ δύο ἦσαν γεννημένα διὰ να συνεννοῦνται. Τὸ πρόγευμα και πάλιν ἦτο τοποθετημένον εἰς τὸ φυτοστόλιστον πλατύσκαλον, μόνον ὅτι ἀντὶ λευκῶν ῥόδων, — τὰ ὅποια διὰ πρῶτην τῶρα φοράν ἀπὸ τῆς γνωριμίας των εἶχε λησμονῆσει ὁ Κώστας, — ἦσαν ἐπαρμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀλλὰ ἀνθη τοῦ κήπου. Ἡ κ. Μερμιδώρ ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως. Δὲν ἐπερίμενε τοιοῦτον πλοῦτον τραπεζοστολῶν και τοιαύτην πολυτέλειαν κρυστάλλων και ἀσημικῶν. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον, ή ἐκπληξίς της μετεβλήθη εἰς θαυμασμόν. Ὅ, τι ἔβλεπεν ἐνώπιόν της ἦτο ὡραιότερον και ἀπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἀκόμη περιγραφῆς τοῦ υἱοῦ της. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της ἠσθάνθη μίαν βαθεῖαν μελαγχολίαν, ἕνα πόνον ὁ ὅποιος μετεῖχε νυγμῶν ζηλοτυπίας και μεταμελείας. Ἐξήλεσε, διότι ὁ υἱὸς της θὰ ἦτο εὐτυχῆς εἰς τοιοῦτον παράδεισον, τὸν ὅποιον οὔτε καν εἶχε φαντασθῇ αὐτὴ ἔως τῶρα. Ἐβλεπε τὴν ἰδικὴν της τραπεζαρίαν μετὰ τὰ βαρεὰ και ἀκριβὰ ἐπιπλα, κατὶ τι ψυχρὸν και ἀχαρι, κατὶ τὸ ὅποιον διέθετεν εἰς ἀδιαφορίαν τὸν θεατῆρ, και εἰς τὸ ὅποιον οὔτε τὸ σῶμα ἀνεπαύετο, οὔτε ή ψυχὴ ἠύχαριστεῖτο.

Ἡ Μαρία ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς πενθερᾶς της και τὰς κατερίλει: Πόσον εἰσθε καλὴ και εὐγενής! ἐπανελάμβανε. Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς να σῆς βλέπω ἐδῶ! Πῶς θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν γενναϊότητά σας αὐτήν! Ὅ, τι και ἂν συμβῆ, ὕπως και ἂν ἔλθουν τὰ πράγματα, προσέθηκε, ποτὲ δὲν θὰ λησμονῆσῃ τὴν σημερινὴν σας πρᾶξιν.

Ἡ κ. Μερμιδώρ τὴν ὅποιαν αἱ φιλοφρονήσεις και αἱ περιποιήσεις ἀφώπλιζαν πάντοτε, και ή ὅποια ἠσθάνετο πόσην ἐπιρροὴν εἶχαν οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ υἱοῦ της, ἐλησμονῆσε πρὸς στιγμὴν τὸ μῖσός της και σχεδὸν εὐτυχῆς και αὐτὴ, μέσα ἐκεῖ ὅπου ὄλα τὰ πράγματα ὠμίλου, οὕτως εἶπεν, τὴν γλῶσσαν τῆς χαρᾶς, ἐκάθησεν εἰς τὸ ὡραῖον πρὸς τὸ βῆθος ἀναπαυτικῶν ντιβάνι και ἔσυρε τὴν Μαρίαν πλησίον της. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἤξευρεν οὔτε ή ἰδία τί ἠσθάνετο διὰ τὴν νέαν κόρην μετὰ τὰ ἄδεια και εὐκρινῆ βλέμματα, μετὰ τὴν ἀρμονίαν και τὴν χάριν εἰς ὄλας της τὰς κινήσεις, μετὰ τὸ μουσικὸν τῆς φωνῆς ὄργανον.

Ὅ! ἂν εἶχε χεῖματα, ἂν ἦτο πλούσια, ἐσκέφθη, πόσον τὰ πράγματα θὰ ἦσαν διαφορετικὰ! Τῆς ἐθώπευσε τὰ ὡραῖα μαλλιά, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔπασαν ἐπάνω εἰς τὰ θαυμασιὰς λεπτότητος και ἐκφραστικότητος χεῖρα:

— Αὐτὰ τὰ χεῖρα ζωγραφίζουν ὄλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα; εἶπε. Και ἀνοίγουσα τὸ σακκάκι της τὴν στιγμὴν

αὐτὴν τῆς διαχύσεως ἔβγαλε τὸ δωρόν της και τὸ ἐπέραπεν εἰς τὸν λαϊμόν τῆς νύμφης της.

Ἡ Μαρία δὲν ἠμποροῦσε να πιστεύσῃ ὅ, τι ἔβλεπε. Ποτὲ παράσημον ἀναρτώμενον εἰς τὸ στήθος ἤρωος δὲν παρέσχε μεγαλητέραν συγκίνησιν ἐκείνης, ἢν ἠσθάνετο τῶρα ή νέα γυνή. Ἡ κ. Μερμιδώρ δὲν εἶχε τελειώσει. Ἐβγαλε και πάλιν τὸ χεῖρ εἰς τὸ σακκιδίον της, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φοράν ἐφάνη δισταζουσα. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐκλονίσθη ή ἀπόφασίς της. Εὐρίσκετο εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ψυχικᾶς της διαθέσεις. Ὅχι· δὲν θὰ ἔδιδε τὴν ὀπὰλ σήμερον. Ὅχι· ἄφριε δι' ἄργότερα. Ὅχι· ἐσκέπτετο. Εἶχε τόνον βεβαιότητα διὰ τὴν κακοποιῶν δυνάμιν τοῦ λίθου αὐτοῦ, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ἀμέσως θὰ ἐπῆρχετο ή καταστροφή, ή ὅποια ἴσως θὰ ἀντάνελλα και ἐπὶ τοῦ τέκνου της.

Ὁ Κώστας καθήμενος εἰς τοὺς πόδας τῶν δύο γυναικῶν παρηκολούθει μετ' εὐτυχίας τὴν ὡραῖαν σκηνὴν τῆς συνάψεως εἰρηνικῆς, οὕτως εἶπεν, συνθήκης μεταξὺ των διὰ τῶν μητρικῶν δώρων. Τὸν διαταγμὸν της να δώσῃ τὸ δακτυλίδι ἀπέδωκεν εἰς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μητρὸς του να τὸ δώσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἡ Μαρία ἐθαύμαζε τὸ ὡραῖον κόσμημα. Δὲν τῆς ἤρσεν ὄμως να τὸ ἔχη κρεμασμένον εἰς τὸν λαϊμόν της. Τὰ ὡραῖα πράγματα πρέπει να τὰ βλέπουν και οἱ εὐτυχεῖς, ὅπου τὰ ἔχουν και να ἀπολαμβάνουν τὴν ὡραιότητά των και αὐτοὶ εἶπε. Και ἐπέρασε τὴν χρυσὴν ἄλυσιν τρεῖς φορές περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς της και περιέπλεξε τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ἄνω μετὰ τρόπον, ὥστε ἐφαίνετο ὄλον μαζί ὡς ὡραῖον βραχιόλι. Ἐπειτα μετὰ τὴν ἰδιάζουσαν χάριν της περὶ τὰς κινήσεις ἐσηκώθη και θωπευτικὰ ἀνέσυρε τὰς καρφίδας τοῦ καπέλλου τῆς πενθερᾶς της και τὸ ἔβγαλε: Εἰσθε εἰς τὸ σπῆτι σας, μητέρα, εἶπε. Θέλετε να περάσητε μέσα ἔως ὅτου ἐγὼ ρίψω ἐν βλέμμα εἰς τὸ τραπέζι; Ἐνῶ ὄμως ὠμίλει παρετήρησεν ὅτι τὸ πρόσωπον τῆς κ. Μερμιδώρ ἀπὸ ἐρυθρὸν ἔγεινε βυσινί και ὅτι συγχρόνως εἶχεν ἐπέλθῃ μεταβολή τις εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της. Εἶχαν λείψει διὰ μίας ὄλα τὰ κατσαρὰ μαλλιάκια, τὰ ὅποια ἐπιπῆταν ἐπὶ τοῦ μετώπου της και ή κεφαλὴ της πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρὶς καπέλλο ἔμενε σχεδὸν γυμνή, μετὰ ἀραιότητάς τριχᾶς ἐδῶ και ἐκεῖ. Τὰ ξένα μαλλιά, τὰ ὅποια ή κοκκῶνα Κατίγκω ἔφερε πάντοτε, δὲν εἶχε στερεώται μετὰ τὴν βίαν και τὴν συγκίνησιν της, καθ' ἢν στιγμὴν ἠτοιμάζετο να ἐξέλθῃ. Μετὰ τὸ καπέλλο εἶχαν πέσει ἐπὶ τῶν γονάτων της. Τὸ δυστύχημα ἦτο τόνον μεγαλητέρον, καθόσον ὁ μὲν Κώστας, ὁ ὅποιος αἰώνως ἐπέιραζε τὴν μητέρα του διὰ τῆς κοκεταρίας της, δὲν ἠμπόρσεν να κρατήσῃ ἐν μειδιάμα, τὸ ὅποιον ἐξέσπασεν εἰς γέλωτα, ή δὲ Μαρία, θορυβηθεῖσα, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκοκκίνισε και αὐτὴ, ἐζήτησε συγγνώμην και ἔπειτα ἔφυγεν ὡς ἐνοχος, προφασιζομένη ὅτι δῆθεν θὰ ἔδιδε διαταγὰς εἰς τὴν περιβολᾶρισσαν.

Ἡ καλὴ διάθεσις τῆς κ. Μερμιδώρ μετεβλήθη εἰς δυσαρῆσκίαν, τὴν ὅποιαν ἐπηύζανεν ή εὐθυμία τοῦ υἱοῦ της:

— Μὴ γελᾶς τόνον, τοῦ εἶπε, διὰ τιποτένια πράγματα, διότι φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶναι μακρὰν ή ἡμέρα ποῦ δὲν θὰ ἔχῃς διόλου ὄρεξιν διὰ γέλωτα! Ἐρρίψε τὸ δηλητηρίον της και ἔπειτα εἰσώπησεν.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Κώστας, ἀγωνιῶν. Δὲν σοῦ ἔκαμε

καλήν εντύπωσιν ή Μαρία; 'Ανεκάλυψες κενν ενλάττωμα; — Δέν είπα τίποτε διά τήν κοπέλλα, άπήντησε διπλωματικώτατα. Καλή και άξια.

'Εν τῷ μεταξύ ή Μαρία επανήλθε: — Είναι ώρα να προγευματίσωμεν, είπε. 'Η μητέρα δέν θα επρογευματίσει βέβαια. Και συ, κύριε άτακτε, σήκω όλιγον και ιδέ αν τό πτωχόν μας πρόγευμα είναι τής άρεσκείας τής μητέρας σου.

'Η κ. Μειιδώφ συνελθοῦσα εντελώς από τήν ταραχήν εσηκώθη και εξήλθεν εις τόν εξώστην. Εις τό τραπέζι ήσαν παρατεθειμένα όρεκτικά πλουσιώτατα και άφθονα, καρποί ώρατοι και κρασιά παλαιά δύο ειδών. 'Η κ. Μειιδώφ άφου έρριψεν εν βλέμμα: Μά ήμεεις δέν είμεθα τόσον πολυτελείς και πολυέξοδοι, είπε. Και έπειτα γελώσα γέλωτα βιασμένον: *Καινούργιο καλαθάκι μου και ποῦ τό σέ κρεμάσω . . .!*

— 'Αν τό είπες αυτό δι' έμέ, μητέρα, είπεν ό Κώστας, έχης λάθος. Δέν έφρόντισα ακόμη διά τίποτε. 'Η Μαρία είχε προνοήσει δι' όλα αυτά. 'Η μόνη μου φροντίς ήσαν τά άσπρα τής τριαντάφυλλα, τά όποια σήμεραν διά πρώτην φοράν εξέχασα. 'Αλλά ή Μαρία θα με συγχωρήση. 'Η περίστασις ήτο εξαιρετική.

('Επεται συνέχεια) Μάτα

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΞΗΜΕΡΟΥΣΑΙ ΤΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Θέλετε να γνωρίσητε τήν πολιτικήν και ήθικήν κατάστασιν ενός λαοῦ; έρωτήσατε όποιαν θέσιν κατέχουσιν εν αυτῷ αί γυναίκες. 'Από τών ήδονών τής συζυγικής αγάπης μέχρι τής κτηνωδίας του χαρμιού, υπάρχει όλη ή διαφορά του πολιτισμοῦ από τήν βαρβαρότητα. 'Από τής κοινωνίας υπό τόν Λουδοβίκον ΧΙΥ μέχρι τής κοινωνίας υπό τόν Λουδοβίκον ΧΥ υπάρχει όλη ή διαφορά από τής Δος Vallière μέχρι τής Κας Barry. Θα ήτο εύκολον, αναμφιβόλως, να αναφέρωμεν τās υπερεχούσας κατά τήν ήθικήν εποχάς από τήν του Λουδοβίκου ΧΙΥ. 'Αλλ' όποιαν ώφέλειαν ήθέλωμεν εξαγάγει εκ τούτου; Εύρίσκονται εκτός του θέματός μας: εν Σπάρτη όπου αί γυναίκες εδημιούργουν ήρωας, διότι ήσαν πολίτιδες. εν Ρώμη, όπου ήγειρον ναούς εις τήν αγνότητα του γάμου και όπου ή παραβιασθείσα αιδώς μιας γυναίκης υπήρξε συμβάν τόσον θαυμαστόν, ώστε ήλλαξε τήν όψιν τής αυτοκρατορίας.

'Η επίδρασις τής γυναίκης περικλείει όλόκληρον τήν ζωήν. Διδασκάλισσα, σύζυγος, μήτηρ, τρεις λέξεις μαγικαί, αίτινες περιέχουν άπάσας τās ανθρωπίνας ευτυχίας! Είναι τό βασίλειον του κάλλους, του έρωτος και τής φρονήσεως: είναι πάντοτε βασίλειον. 'Ο άνήρ συσκέπτεται μετά τής συζύγου του, υπακούει εις τήν μητέρα του, υπακούει εις αυτήν επί πολύν χρόνον και άφου εκείνη παύση να ζῆ, και αί ιδέαι, άς εξ αυτῆς προσκίτταται γίνονται άπαραύχτοι άρχαι, πολλάκις ισχυρότερα τών παθών του.

'Από τινων ήμερών, επισκεπτόμενος τό νεκροταφείον του Mont-Parnasse, παρετήρησα τήν εξῆς επιτάφιον επιγραφήν τήν λίαν συγκινητικήν: *'Αναπαύου εν ειρήνῃ, ω μητέρ μου! ό υίός σου πάντοτε θα σε υπακούῃ!*» Οία συγκινησις, οία στοργή εις αυτήν τήν απλήν γραμμήν, και πόση περιποιεί

τιμήν εις τήν άνάμνησιν τής γυναίκης, τής αληθώς εξόχου, ήτις τήν ενέπνευσεν!

'Επί του μητρικού στήθους επαναπαύεται τό πνεῦμα τών λαών, τά ήθη των, αί προλήψεις των, αί άρεταί των, με άλλους λόγους ό πολιτισμός του ανθρωπίνου γένους.

Συζητοῦσι περι τής πραγματικότητος τής δυνάμεως, αλλά άντιτείνουσι ότι μόνον εν τῇ οικογενείᾳ ασκείται αυτη, ως να μη ήτο τό σύνολον των οικογενειών τό έθνος αυτό! Και δέν βλέπομεν ότι τās σκέψεις, τās όποιās αί γυναίκες εφέρουσι πλησίον τής έστίας των, ό άνήρ τās μεταβιβάζει εις τήν δημοσιότητα. 'Εκεί πραγματοποιεί διά τής δυνάμεως εκείνο, τό όποιον τῷ ενέπνευσθη διά τών θωπειών ή παρεισέδυσεν εις τό πνεῦμά του διά τής υπακοῆς. 'Αλλοίμονον εις εκείνους, οίτινες θέλουσι να περιορίσουν τās γυναίκας εις τήν υλικήν διοίκησιν τής οικίας, τās εκπαιδεύουσι μόνον διά τουτο, και δέν σκέπτονται ότι εκ τής οικίας εκάστου πολιτου πηγάζουσιν αί πλάναι και αί προλήψεις, αίτινες διοικοῦσι τόν κόσμον.

'Υπάρχει άλλη επιρροή ολιγώτερον διαρκής, αλλά βιασιότερα, τήν όποιαν ουδεις δύναται να διαφύγη. Κατά τήν νεκρικήν εποχήν, όπου τή ζωῆ μας παρουσιάζεται ως αδιάκοπος πανήγυρις, τής όποιās αί σκηνογραφίαι εκτείνονται μέχρι ούρανοῦ, τότε εκτελείται εν ήμιν ή αφινιδίος αυτη μετατροπή, ήτις αλλάσσει τό πεπωμένον του άνδρός. Θεσπεσίαι τις εικών κυριεύει όλας τās σκέψεις του, τόν ανησυχεί και τόν θέλγει ταυτοχρόνως. 'Ο φίλος τής πρώτης εκλογῆς, ή τρυφερότης μεθ' ής ή μήτηρ του τόν περιβάλλει δέν τῷ άρκοῦσι πλέον. θέλει άφοσιωσίν τινα εγχαρδιωτέραν και αποκλειστικωτέραν, τό ήμισυ του εκυτου του, τήν σύντροφον, τήν όποιαν ό Θεός έπλασε δι' αυτόν, τόν άγγελον όν όρείλει να αγαπᾷ καθ' υπερβολήν, αιωνίως. Θέλει τήν ευδαιμονίαν των εκλεκτῶν. Αυτό τό ήμισυ του έαυτου του τό εύρίσκει επί τέλους! και ιδου όλοι του αί επιθυμίαι συγκεντροῦνται εις τουτο και μόνον τό άντικείμενον. Χθές ακόμη ή θέλησίς του ήτο άκαμπτος, σήμεραν δέν έχει πλέον ουτε πείσμα, ουτε θέλησιν. κατι τι ήρωικόν άρυπνίζεται διά του έρωτος εν τῇ καρδίᾳ του, και ή ζωῆ του είναι προσφιλης, μόνον διότι δύναται να τήν θυσιάση. Θέλετε να εῖητε τόν γόητα, εις όν όρείλονται όλοι αυταί αί ψυχικαί ταραχαί; στρέψατε τούς οφθαλμούς: είναι αυτη ή νέα κόρη, ής τό βλέμμα εκφράζει τήν άθωότητα! 'Εκπληκτος διά τό αἶθρημα τό όποιον εμπνέει, άναυδος και σύννους, κύπτει τό μέτωπον και έρυθριζ, αλλ' έρυθριώσα διατηρεί τήν κατάρκτησιν τής και τόν δεσμευει. Και τίς λοιπόν τής απέκάλυψε μουσικόν τι, τό όποιον ό έραστής τής ήθελε ν' αποκρύψη άπ' όλον τόν κόσμον; Τίς; αυτός ό ίδιος: 'Η σιωπή του, τό σέβας του, ή υποταγή του, ή δειλή αυτη λατρεία, ήτις τόν κρατεί ακίνητον και τρέμοντα, πάντα ταῦτα είναι μία γλώσσα παγκόσμιος, υπό τήν καυστικήν ζώνην του Τροπικου ω; και υπό τούς πάγους του Πόλου. 'Η άθωότης εννεί τήν γλώσσαν αυτήν, τήν έννοει χωρίς να τήν έχη μάθει, διότι είναι παγκόσμιος νόμος τής φύσεως, ώστε τήν ώρα, κατά τήν όποιαν τό κάλλος τελειοποιείται, πρέπει να καταστῆ κατακτητής μιας θελήσεως μη υπαρχούσης διόλου εν έαυτῇ.

Οὔτω ή νέα αυτη κόρη, ήτις δέν γνωρίζει τίποτε ακόμη, ήτις, μέχρι τής ήμέρας ταύτης εγνωρίζει μόνον να υπακούῃ,

χωρίς να σκέπτηται, εις τήν δέν έμειναν τίποτε άπ' ό,τι γίνεται εν τῷ κόσμῳ, αυτη ή νέα κόρη, άνευ έπιστήμης, άνευ πείρας, γίνεται πάραυτα ισχυρά και κυρίαρχος. Διαθέτει τήν ζωήν και τήν τιμήν του άνδρός, τόν όποιον τό πάθος δεσμευει: εύχεται, και αί εύχαι τής εκτελοῦνται. επιθυμεί και πάραυτα εισακούεται. 'Η παιδική τής θέλησις δημιουργεί ένα ήρωα εις τήν πατρίδα ή ένα δολοφόνον εις τήν οικογένειαν, κατά τό ύφος τής ψυχῆς τής ή τήν τυρότητα του πάθους τής.

'Ω γυναίκες! βασιλεύσατε, και ό άνήρ είναι υπό τό κράτος σας! βασιλεύσατε επί των υιών σας, των έραστών σας, των συζύγων σας! Μάτην λέγονται κύριοί σας, είναι άνδρες, μόνον όταν συμπληρώσητε τήν υπαρκσίν των. Μάτην υπερηφανεύονται διά τήν υπεροχήν των. ή δόξα των και τό αίσχος των προσέρχονται εξ ύμων. τουτο παντου καταρκνείται, εις τόν μύθον καθως και εις τήν ιστορίαν: Εις τό άνάκτορον τής Κίρκης, ενθα οι πολεμισται μετεβάλλοντο εις χοίρους, και εις τό άνάκτορον των Μεδίκων, ενθα οι άνδρες μετεμορφούντο εις άγρια ζῶα.

'Εγένετό ποτε λόγος περι τής ανάγκης γενναίας τινός πράξεως ενώπιον του γεννιού Βίρωνος. Δέν ήθέλησεν εν τούτοις να τήν αναλάβῃ. οι φίλοι του τίν παρακαλοῦν, τόν πιέζουν, τούς άπωθει. είτα σκέψις τις του έπέρχεται. σαρματᾷ και φωνάζει: «'Ε λοιπόν, εν ή * * * ήτο έδω, θα με εκκαμει να τήν αναλάβω! 'Ιδου γυνή, ή όποιή εν τῷ μεσῷ όλων των δελεασμάτων και των θελητήρων τής, με ώνησε πάντοτε προς τήν δόξαν και τήν άρετήν. αυτη υπήρξε τό προστατευτικόν μου πνεῦμα!»

'Εάν λοιπόν υπάρχη πράγμα άνκαμισθήτητον, τουτο είναι ή επιρροή των γυναικῶν: επιρροή όλόκληρου τής ζωῆς, ήν αυται εξασκουσι διά τής υίικής ευσεβείας, τής γλυκυθυμίας και του έρωτος.

Τώρα διά ποίαν αίτίαν, διά ποίον ακατανοήτον λάθος παρημέλησαν οι σοφοί άνδρες κίνητρον τόσον παγκόσμιον! πώς οι ήθογραφοί άντι να καλέσωσιν εις βοήθειάν των, τήν γλυκυτέραν και ισχυροτέραν των δυνάμεων, εργάσθησαν να τήν εξασθενήτουν, και πώς οι θεσμοθέται όλων των εποχῶν συνεμάχησαν να μας τήν καταστήσωσιν ολεθρίαν! 'Ισως διότι δέν έπρόκειτο να υπερασπισθῆ εις τήν βουλήν έγγραφόν τινα αἴτησιν φυλακισμένων διά χρέη! ('Ιδέ 'Απομνημονεύματα Βίρωνος, τ. II p. 230).

Δέν ήθέλησαν δε ποτε να έννοήσουν όλοι αυτοί οι σοφοί νομοθέται, ότι παν κακόν, όπερ αί γυναίκες μας εκκαμα, προέρχεται ύφ' ήμων, και παν καλόν τό όποιον μας κάμουν προέρχεται εξ αυτών. Και με όλας τās άνοήτους παιδαγωγίας μας και τήν παρημελημένην ανατροφήν των έχουσιν αυται σκέψεις, ναῦν, ευφροίαν, ψυχην. και εναντίον όλων των βραβείων προλήψεών μας είναι σήμεραν ή δόξα τής Ευρώπης και αί πολύτιμοι σύντροφοι του βίου μας. Εις χρόνους όχι πολυ μακρυσμένους, έμβριθεις διδάσκαλοι ήρουντο εις τās γυναίκας ψυχην. αλλά ώσει ή θεία Πρόνοια είχε μεριμνήσει να εκδικηθῆ τοιαύτην ύβριν, έδωκεν εις τήν Γαλλίαν τήν βασιλισσαν Isabeau, ήτις παρεδωκε τό κράτος τής εις 'Αγγλον βασιλέα, ενῶ εις τινα πτωχην κελύβην εις τά όρια τής Λορραίνης έμεγάλωνεν ή Ιωάννα δ' Αρκ, ήτις έσωσε τήν

πατρίδα τής, ενίκησε τούς 'Αγγλους και απέθανε θάνατον μαρτυρικόν, άφου εξήσε ζώνη ήρώων.

Πάν ό,τι επράξαμεν διά να ταπεινώσωμεν τās γυναίκας, και παν ό,τι αυται επράξαν διά να μας εκπολιτίτσουν, παρουσιάζει ένωσ τό ήθικώτερον και δραματικώτερον θέαμα τής ιστορίας μας. 'Υπήρξε καιρός καθ' όν μόνη ή καλλονή των επάλασε κατά τής βραβρότητος. Κεκλεισμένοι εις φρούρια με πυργίσκους ως φυλακισμένοι, εκπολιτίτσουν τούς πολεμιστάς, οίτινες καιτοι καταφρονούν τήν αδυναμίαν των, λατρεύουν τά θελητήρα των. Κατηγορούμεναι επί άμαθείᾳ ύπ' εκείνων, οίτινες κατς ήρουντο τήν παιδευσιν, εξευτελιζόμεναι υπό των προλήψεων και θεοποιούμεναι υπό του έρωτος, αδύνατοι, δειλοί, μη βλέπουναι περίξ αυτών παρὰ σιδήρων και στρατιώτας, εδέχοντο τά πάθη των τυράννων των. αλλά δεχόμεναι αυτα τούς εξημέρωναν.

(Κατά τόν Aimé-Martin) Κούλα Δημοιοούλα

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

'Ιδου και άλλη ήρωίς, ή 'Αλεξανδρίνα Μπκρά ήτις ενδύεται τό ένδυμα του στρατιώτου, να ακολουθήση τόν σύζυγον και τόν αδελφόν τής εις τόν στρατόν των Δυτικῶν Πυρηναίων και ή όποια διά τό θάρρος και τās άνδραγαθίας τής καταλαμβάνει θέσιν επικνή εις τήν πολεμικήν ιστορίαν του Γαλλικου έθνους. 'Ιδου και άλλη ή 'Αγγελική Δυσεμών, ή όποια είκασι ενός έτους λαμβάνει τό όπλον, διά να εκδικηθῆ τόν θάνατον του συζύγου τής, και ή όποια έμεινεν εις τόν στρατόν όλην τής τήν ζωήν. 'Ιδου ή Μαρία Σελίγα, ή Τερέζα Φιγγιέ, ή χήρα Σούτερ, ή Αικατερίνη Ποσιλά ή γεννηθείσα τό 1770 και καταταχθεισα εις τάγμα των Ερυθροχιτώνων τό 1792. 'Η 'Ελισάβετ 'Ατζλερ, ή Μαρία Φέτερ, ή Κλαυδίνα Ρουζέ και όλοι εσων τά όνόματα διετηρήθησαν εις σειράν ήρωων ή εις πολυτίμα τινα συγγράμματα.

'Ιδου εις Λυών εις τās τάξεις των συντηρητικῶν ή Μαρία Λολιέρ, σύζυγος του Σεβκστιανου Κωσέ, καταδικασθεισα τό 1793 εις θάνατον, διότι κατά τήν πολιορκίαν τής πόλεως ήγωνίσθη υπό τό ένδυμα πεζου στρατιώτου και τουφεκισθεισα βραβείως, ενῶ ήτο έγκυος. Και άλλη ή Μαρία 'Αδριάν, ή όποια διηθύνηεν εν πυροβόλον ως στρατιώτης του πυροβολικου κατά τήν ιδίαν εποχήν και ή όποια έτουρεκίσθη επίσης.

'Ηταν τόσαι πολλαί και προσήρογο καθ' ήμέραν τόσαι νέαι, ώστε καθηρτίσθη επιτροπή, ή όποις εξέταζε τούς προσερχομένους στρατιώτας, έμποδίζουσα τās γυναίκας να κατατάσσωνται. Μεθ' όλας εν τούτοις τās επισήμους απαγορεύσεις πολλαί εξ αυτών έμειναν. Και αί άπερχόμεναι δε επέστρεψαν, ως είχαν έλθει με τό στρατιωτικόν ένδυμα. Μόνον ή Goton Marchand έλαβε παρὰ του στρατιωτικου ταμείου τόν 'Ιούλιον του 1795 τετρακόσια φράγκα, να αγοράση γυναίκεια φορέματα.

'Αλλως τε κατά τά 'Απομνημονεύματα και τά σχετικά έγγραφα τής εποχῆς εκείνης, πολλαί γυναίκες στρατιώται δέν διεκρίνοντο ή μόνον από τό πολυ ζωηρόν και φωτισμένον βλέμμα των.

Αί γυναίκες του 'Επιτελείου έχρησίμευαν εις τό να ήλεκ-

τρίζουν τὰ ἐν ἐκστρατείᾳ στρατεύματα. Ἦτο ἡ ἰδέα αὐτῆ θαυμασία καὶ ἀξία τοῦ Damoziel. Ὁ τέλειος τύπος τῆς τριτοκταξίας κατηγορίας τῶν γυναικῶν εἶναι αἱ ἀδελφαὶ Φέρνιγγ, αἱ ὁποῖαι ἐγέναν στρατιῶται ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς των, λοχαγοῦ εἰς τὴν ἐθνικὴν φρουρὰν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ὀδύσεια ἐγένετο δημοτικωτάτη διὰ τῶν ἐφημερίδων, τῶν βιβλίων, τῶν εἰκόνων. Φέρουσι τὸ ἔνδυμα, εἶδος στολῆς μὲ τὰ ἐθνικὰ χρώματα καὶ ἐργάζονται ὡς ἀξιοματικοὶ τῆς ὑπηρεσίας, διασταυρώνουσαι τὰ ζῆφν καὶ πυροβολοῦσαι μὲ τὸ θάρρος γεροστρατιωτῶν. Παραδείγματα πατριωτισμοῦ καὶ πολεμικοῦ ἔνθουςιασμοῦ, θεωροῦνται ἀπὸ τοῦ στρατιώτου ὡς οἰωνοὶ αἰτίαι νίκης, καὶ ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν ἄλλων γυναικῶν μιμητικὴν ἐπίδρασιν ἀκατάσχετον.

Τὸ 1795 εὐρίσκονται ἐν Ὀλλανδίᾳ, εἰς τὸ Ἀμστελῶδαμον. Περιφέρονται εἰς τὴν πόλιν, συνοδευόμεναι ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ τὸν ἀδελφόν των. Ἀλλὰ τὸ ἔνδυμά των προκαλεῖ τὴν περιέργειαν καὶ ἀναγκάζονται τότε νὰ ἐπαναλάβουν τὰ ἔνδυμα τῶν φύλου των. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν, λοχαγὸς εἰς τοὺς Ἀπομάχους ἔφερε μέχρι τέλους στρατιωτικώτατα τὴν στολὴν τῆς.

Ἄλλ' ἰδοὺ μία θαυμασία μορφή γυναικός, νέας Ἰταλίδος, ἐθελοντοῦ εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἐπαναστάσεως· εἶναι ἡ Ἀλεξάνδρα Μάρη, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὴν κατατομὴν καὶ εἰς τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὰ μαλλιά ἔχει τὸ Ναπολεόντειον. Εἶναι ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἐξεγείρει ἡ μεγάλη μορφή τοῦ νέου στρατηγοῦ καὶ ἡ ὁποία ἐνδύεται τὸ στρατιωτικὸν ἔνδυμα καὶ βαδίζει καὶ αὐτὴ ὡς ἀνὴρ εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου τῶν ἰδεῶν.

Ἡ πρώτη αὐτοκρατορία δὲν μετέβλεπε ποσῶς τὰ πράγματα. Ὁ ἐνθουσιασμός ἐξηκολούθησεν. Ὅσαι διεκινδύνευσαν ὑπὸ τὴν δημοκρατίαν, ἠθέλησαν νὰ μετάρχουν τῆς δόξης ὑπὸ

τὴν αὐτοκρατορίαν. Ἀπὸ οἶον δὴποτε μέρος καὶ ἂν διήρχετο ὁ στρατός, αἱ γυναῖκες ἠλεκτριζόμεναι ἐξήρχοντο τῶν οἴκων των καὶ πολλαὶ περιεβάλλοντο τὴν στολὴν τῶν ἐκστρατευόντων. Κατετάσσοντο εὐζωνοὶ, γρεναδιέροι καὶ πυροβοληταὶ ἀκόμη. Καὶ ἂν ἀπηγορεύετο τοῦτο, ὅλοι ἐκλείοντο τοὺς ὀφθαλμούς. Οὐδεὶς ἀρχηγὸς θὰ ἐτόλμα νὰ στερῆσῃ τὸν στρατὸν τῶν πολυτίμων στρατιωτῶν, προσερχομένων οἰκειοθελῶς εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Μεγάλου Αὐτοκράτορος. Ἡ Βιργινία Σεκιέρ, ἡ Ρόζα Μπουγιόν, ἡ Λαυράκ, ἡ Αἰκατερίνη Κλαίρ· ἐδῶ ἀπλᾶ στρατιῶται, ἐκεῖ δεκανεῖς καὶ λοχιαὶ καὶ ὑπασισταί. Βραδύτερον ὁ εἰκοδόμητος τύπος ἀπεθανάτισε τὰς στρατιώτας αὐτὰς καὶ τὰ στρατιωτικὰ των κ. τορθώματα.

Καὶ ὄχι μόνον εἰς τὰ ἐθνικὰ στρατεύματα ἀπαντᾷ τις γυναικῆς στρατιώτας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐμπυλίουσιν πολέμους παρουσιάζονται πάντοτε εἰς τὴν πρώτην θέσιν. Κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Βανδέας μάχονται ἡρωϊκῶς μετὰ τῶν κυανῶν. Ἡ κ. Françoise Desprès, ἡ κ. de La Rouchefoucauld, ἡ κ. Antoinette Adams, ἡ ἐπωνομασθεῖσα ὁ ἱπότης Adams. Μία ἀντάρτις, τὴν ὁποίαν ὀνόμαζαν καπετάνισσαν καὶ ἦτις ἐνδεδμημένη ὡς ληστῆς καὶ ὀπλισμένη μὲ πέλεκυν ὠδήγησε κατ' ἐπανάλησιν τοὺς ἀνδρας εἰς πολιορκίαν.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κατάλησιν τῆς Βασιλίδος ἰδοὺ αὐταὶ εἰς τάγματα Ἀμαζόνων ἐπὶ τῶν Ἄνω Πυρηνίων ἐμφανίζόμεναι εἰς κάθε ἐπαναστατικὸν κίνημα, πάντοτε ἔτοιμοι νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα ὡς αἰεὶ πρίκειται νὰ ὑπερμαχῆσιν εὐγενεῶς τινος ἰδέας, ἐπαναστατικῆς κινήσεως, ἀδιάφορον ἐὰν εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Ρωσίαν, εἰς τὴν Πολωνίαν ἢ εἰς τὴν Γερμανίαν.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν) Ἑρανίστρια

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΙΣ ΕΥΤΥΧΗΣ

Πορευόμενος πρὸς τὸ Μενάντ καὶ ἐπιθυμῶν νὰ συνμιλήσω μετὰ τοῦ εἰσπράκτορος τοῦ Σερβάντ, εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν καφενεῖον. Ἦτο ἡμέρα πανηγύρεως ἢ αἵθουσα ἦτο πλήρης ἀνδρῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων διέκρινα ἕνα ὑπολοχαγὸν τῆς χωροφυλακῆς, καθήμενον μετὰ δύο δημοτικῶν συμβούλων.

Ὁ ξανθὸς αὐτὸς μὲ τὴν λευκοτάτην ἐπιδερμίδα, ὁ πραγματικῶς ὠραῖος νέος μὲ τὴν τοξοειδῆ ρίνα καὶ τοὺς μεταξίνους μύστακας, εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς γαλανούς, γλυκεῖς καὶ ἀθώους, ἐγέλα παιδικῶς ἀποκαλύπτων τοὺς ἐκτάκτως λευκοὺς ὀδόντας του, καὶ ἐθώπευε τὸν μύστακά του μὲ τοὺς χονδρούς μὲν, ἀλλ' ἄκρω ἐπιμελετημένους δακτύλους του. Διέκρινέ τις ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του, τὴν βραδείαν ἡμιλίαν του καὶ τὴν ἀρελῆ στάσιν του, τὴν ἰσορροπίαν ψυχῆς ἀπλῆς, ἐντὸς ἡσύχου σώματος.

Εἶναι ὁ Μ. Βοτρώ, ὑπολοχαγὸς καὶ διοικητῆς τῆς χωροφυλακῆς τοῦ Μενάντ μου ἐπιθύρησεν ὁ εἰσπράκτωρ. Ὁραῖος ἄνδρας δὲν εἶναι ἀλήθεια; Αὐτὸς εἶναι ὁ ὠραῖος μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, ἡ δὲ σύζυγός του ἡ ὠραία μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ κατ' ἐπιπροσέτιον ἀκόμη ὁ δὲ γάμος των εἶναι μία περίεργος ἱστορία. Ἄλλ' ἰδοὺ ἐσηκώθη, ἐπιστρέφει εἰς τὸ Μενάντ, θὰ τοῦ ἡμιλήσω καὶ θὰ κάμετε ἑμοῦ τὸν δρόμον.

Ὅλιγα λεπτὰ κατόπι κατεβαίνωμεν ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ ἐγὼ τὴν ἐλικοειδῆ ὁδόν, ἧτις ἐξετείνετο μέχρι τῆς κοιλάδος, ὅπου ἐντὸς τῶν ταλαντεύσεων τῶν λευκῶν ἐκάπνιζον αἱ κόκκιναί στέγαι μικρῶς πολίχνης. Κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ εἰσπράκτορος ὁ Βοτρώ ὠμίλει ὀλίγον,

ἄλλ' ἀπήντα προθύμως· περίεργος δὲ δι' ὅ,τι μοι εἶπε, δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ τὸν ἐρωτήσω.

— Εἶσθε φιλόδοξος; θὰ ἐπιθυμῆτε βεβαίως καμμίαν ἄλλην θέσιν πλέον προσδοκῶσαν εἰς μεγαλειτέραν πόλιν;

— Ὅχι! εἶμαι εὐτυχέστατος ἐδῶ, μοι ἀπεκρίθη· δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀλλάξω τὸ μέρος.

— Ἴσως ἐὰν κανὲν παιδίον ἤρχετο, ἡ φροντίς τῆς ἀνατροφῆς του καὶ τοῦ μέλλοντός του θὰ σὰς ἠνάγκασε ν' ἀλλάξτε ἰδέαν.

Ἐγέλασε τὸν ἥτυον γέλωτά του καὶ δὲν ἠννόησα, ἐὰν ὠμίλει διὰ τὴν προαγωγήν του ἢ διὰ τὸ παιδίον, ὅτε μοι εἶπεν·

— «Ἐὰν ἔλθῃ θὰ γείνη δεκτόν»...

Κατόπι δὲν ὠμίλησε πλέον περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, οὐχὶ ἀπὸ κακίαν ἢ ἀπὸ δυσπιστίαν, ἀλλὰ διότι ἐσκέπτετο ὅτι ὁ βίος του δὲν μὲ ἐνδιέφερε· ἐξακολουθοῦντες τὸν δρόμον μας, ὅτε μὲν σιωπηλοὶ, ὅτε δὲ συνομιλοῦντες, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ καὶ ἐντὸς μίαις μικρῶς δενδροφύτου κοιλάδος διέκρινα ὄπισθεν μεγάλου ἐσκωρικισμένου κιγκλιωτοῦ περιφράγματος, ἕνα πολὺ παλαιὸν πύργον μὲ κλειστὰ τὰ παράθυρα, ἀλλὰ μὲ τὴν πρόσοψιν πολὺ ἐπιβάλλουσαν ἀκόμη μὲ τοὺς πεπεραμένους του καὶ τὰς βαθεῖας τάφρους. Ὅταν ἐσταμάτησα ἐνώπιον αὐτῆς τῆς μελαγχολικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς κατοικίας μοι εἶπε διὰ φωνῆς ἡσύχου·

— «Ἦτο ἡ κατοικία τῆς συζύγου μου».

Ἐκοπίσασα νὰ περιστελω μίαν ἐκπληξίν· ἀλλ' ἦδη ἐπροχωρήσαμεν καὶ στρέφοντες τὰ νῶτα πρὸς τὸν πύργον, ἐπλησιάσαμεν εἰς τὰς πρώτας οἰκίας τῆς πολίχνης. Μοῦ ἐκόσμιζε πολὺ νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ὑπολοχαγόν, χωρὶς νὰ μάθω τι περισσότερον καὶ ἀδιαφορῶν ἂν θὰ ἐφαινόμην ὀχληρὸς τὸν ἠρώτησα·

— Ὁ γάμος σὰς εἶναι μία περίεργος ἱστορία, μοι εἶπαν, εἶναι ἀλήθης;

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ Η ΤΡΟΦΟΣ

Ἡ ἐκλογή τῆς τροφῆς εἶναι πρᾶγμα δύσκολον διὰ τοὺς γονεῖς, καὶ λεπτόν διὰ τὸν ἰατρόν, διότι πολὺ σπανίως ἀπαντᾷ τις ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ἐφόδια εἰς τὴν αὐτὴν τροφόν.

Τὸ ἰδεώδες καλῆς τροφῆς θὰ ἦτο νὰ εἶναι αὐτὴ ἡλικίας ἀπὸ εἰκοσι—τριάντα ἐτῶν, γεννημένη ἀπὸ γονεῖς ὑγιεῖς, αὐτὴ δὲ ἡ ἰδία ὑγιής, καλὰ ἀνεπτυγμένη, ἔχουσα γερὰ δόντια, στήθη ὄχι μεγάλα, ἀλλὰ καλῶς σχηματισμένα, γάλα ἀφθονον, θρεπτικόν καὶ δύο—τριῶν μηνῶν. Γυνὴ πείρας, ἔχουσα ἤδη θηλάσει καὶ ἀναθρέψει τὸ πρῶτόν της παιδί. Καθαρά, ζωηρά, εὐχάριστος τὴν ὄψιν, εὐπροσήγορος, χαρακτῆρος ὁμαλοῦ, νοήμων καὶ πρακτικὴ καὶ ὄχι πολὺ εὐαίσθητος.

Ὅλα αὐτὰ ἠνωμένα δύσκολον νὰ τὰ εὕρη τις καὶ ἰδίως μεταξὺ τῶν τροφῶν τῶν πόλεων. Πρέπει ἐν τούτοις ἡ περὶ αὐτῆς ἐξέτασις νὰ εἶναι ἀκριβεστάτη καὶ νὰ τῆς ἐμπιστευθοῦν τὴν θήλασιν, δηλ. τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ, ὅταν βεβαιωθοῦν ὅτι ἡ ὑγεία τῆς καὶ ἡ ὑγεία τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὅποιον ἐθήλαζεν ἔω; τότε εἶναι ἀπὸλύτως καλὴ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἡλικία καὶ ὁ χαρακτῆρ τῆς πρέπει νὰ ἐξετάζονται μετ' αὐστηρότητος.

Τὸ δωμάτιον τῆς τροφῆς πρέπει νὰ εὐρίσκειται πάντοτε παραπλευρῶς πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς καὶ ἡ μεταξὺ θύρα νὰ μὲν ἀνοικτὴ. Πρέπει ὀριστικῶς νὰ ἀπαγορευεταί εἰς τὴν τροφὴν νὰ πέρη τὸ μικρὸν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν. Ὅταν ἡ τροφὴ ἐξέρχεται εἰς περίπατον μὲ τὸ μικρὸν ἀνάγκη νὰ ἀκολουθῆται ἢ παρὰ τῆς μητρὸς ἢ παρ' ἄλλης στενῆς συγγενεῦς. Μὴ ἐμπιστεῦσθε εἰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐλαχίστην συνείδησιν τῶν καθηκόντων των.

Ἡ μεταβολὴ τῆς διαίτης καὶ τῆς τροφῆς τῆς τροφῆς ἀλλοίω

— Ἔτσι λέγουσιν, ἀπεκρίθη ναχελῶς· ἐγὼ τὸν εὐρήκα πάντοτε φυσικόν, διὰ τοὺς ἄλλους πιθανόν νὰ εἶναι περίεργος.

Καὶ δεῖκνόν μου ἕνα ταπεινὸν λευκὸν οἰκίσκον, ὅστις δὲν ὠμοῖαζε ποσῶς μὲ τὸν ὑπερήφανον πύργον, μοῦ εἶπε σιγανὰ·

— «Ἐδῶ κατοικῶ· εἰσέλθετε ν' ἀναπαυθῆτε ὀλίγον καὶ ἐὰν ἐπιθυμῆτε, ἡ σύζυγός μου θὰ σὰς διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου μας· δὲν ὑπάρχει μυστήριον.»

Εἰς τὸ μικρὸν ἐστιατόριον τὸ καθαρῶς καὶ ἀπερίττως ἐπιπλωμένον ἐνεφανίσθη ἡ Κυρία Βοτρώ· ἦτο μία μεγαλοπρεπῆς ξανθὴ νέα, γυνὴ ὠραιστάτη, πολὺ θελκτικὴ καὶ ἀρελής, ἀλλὰ πλεονονηρὰ τοῦ συζύγου τῆς. Ἐμειδία κινῶς καὶ ἐκείνος τὸ ἴδιον εὐτυχῆς μειδίαμα καὶ γεμίσαμεν δύο ποτήρια μᾶς τὰ προσέφεραν. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἀφοῦ ἔπιε, ἐσηκώθη·

— «Θὰ ὑπάγω ἔως τὴν δημοκρίαν· σὺ φιλάτη, διηγήσου εἰς τὸν Κύριον τὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου μας, τὴν ὁποίαν διηγείσαι καλλίτερον ἐμοῦ καὶ θὰ τὸν διασκεδάσης ἴσως.»

Αὐτὴ ἐγέλασε καὶ ἐκάλυψε τὸν σύζυγον τῆς δι' ἐνὸς βλέμματος πλήρους βαθεῖας τρυφερότητος καὶ ὅταν οὗτος ἐξῆλθεν, ἐκάθισε καὶ μοι εἶπε ἄνευ προσημῶν·

— Εἶδατε τὸν πύργον; Ἐκεῖ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὀνομαζόμεν τὸτε δεσποινίς δὲ Ποντοπιερὴ δὲ Τρέελ. Ὁ πατήρ μου ἦτο μαρκήσιος· χηρέυσας πολὺ νέος, ἀπέθανεν ἐντελῶς κατεστραμμένος, μάλισ ἐγένετο ἐνῆλιξ. Ὁ πύργος, ἡ μόνη μου περιουσία, ἦτο ὑποθηκωμένη μέχρι τοῦ τελευταίου λίθου· διὰ τῆς πωλήσεώς του μόνον τὸ χρέος θὰ ἐπληρώνετο. Μόνη, ἀπελιστικῶς μόνη δὲν ἐγνώριζον οὐδένα εὐγενῆ, τοσοῦτον εὐγενῆ, οὐδένα πλούσιον, τοσοῦτον πλούσιον, ὅστις νὰ νυμφεθῆ μίαν κόρην τῆς ὑψηλῆς οἰκογενείας μου ἄνευ προικῶς· τὸ μοναστήριον καὶ ὁ ἄγαμος βίος μοι ἀπήρεσκον ἐπεθύμουν νὰ νυμφεθῶ· ἐπεθύμουν ν' ἀγαπῶ καὶ ν' ἀγαπῶμαι...

πάντοτε τὸ γάλα τῆς. Δι' αὐτὸ ἡ τροφή τῆς δὲν πρέπει νὰ μεταβάλλεται ἀποτόμως, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον.

Ἄς τρώγῃ ζωμόν καὶ ὀπτὸν κρέας, ἀλλὰ διὰ τὸν πρῶτον μῆνα, ἄς τρώγῃ καὶ ἀπὸ τὰς τροφᾶς, ὧν ἔκαμε χρῆσιν εἰς τὸν οἶκόν της, μέχρις οὗ ἐξοικειωθῇ τὸ στομάχι της μὲ τὴν νέαν τροφήν.

ΩΦΕΛΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνει ἀναγγελλομένη ἐπίσημος ἐπιστημονικὸς θριάμβου, δι' οὗ θεραπεύονται παθήσεις καὶ πόνοι σωματικοί, τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε καὶ τὸ φυλλάδιον τὸ ὅποιον μοι καθίστα γνωστὴν τὴν σύστασιν Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων.

Τοῦτο δὲ διότι ἡ ἑλλείψις τοιούτων βιβλίων μέχρι τοῦδε κατεδίκαζεν εἰς ἀνίατον καὶ ἰσόδιον ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ἀμβλύτητα, ὄχι μόνον τὸν λαόν, διὰ τὸν ὅποιον εἰδικώτερον συνεστήθη ὁ ἐν λόγῳ Σύλλογος, ἀλλὰ ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις μας.

Καλαὶ αἱ γραμματικαὶ καὶ τὰ συντακτικὰ καὶ τὰ ἀναγνωσματάρια καὶ αἱ κατηγήσεις, καλαὶ αἱ ἐκδόσεις τῆς Βιβλιοθήκης Μαρασλή, καλὴ ἡ κίνησις ἡ ὁποία ἐν γένει παρατηρεῖται ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν σχολείων μας, ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι τὸ αἰώνιον ζηρὸν ψωμί τῆς τροφῆς τοῦ πνεύματος μας.

Καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ξηροφαγία ἀπειλεῖ ἀτροφίαν πνευματικὴν, ἀπειλεῖ ἀληθῆ ἐξάντλησιν. Λοιπὸν καὶ ὀλίγον ἄρτυμα καὶ ὀλίγα καρυκεύματα καὶ ὀρεκτικὰ καὶ ἐξεγερτικὰ διὰ τὸ πτωχὸν αὐτὸ πνεῦμα. Καὶ ὀλίγα πράγματα εὐπεπτα

Ἡ καταστροφὴ δὲν φονεύει ποτὲ τὰ θνεῖρα μίαις ἐνθουσιώδους εἰκοσαστατοῦς καρδίας.

Ὅταν τὸ πένθος μου ἔληξε δὲν ἐδίστασα ποσῶς. Ἐπορεύθη εἰς τοῦ συμβολαιογράφου μου ὠρίσα εἰς τοὺς πλειστηριασμούς τὴν πώλησιν τοῦ πύργου 15 ἡμέρας ἀργότερον καὶ συνάμα τὸν ἐπιφόρησα ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς ὅλους τοὺς νέους, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζεν εἰς τὸ χωρίον τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ νυμφεθῶ. Καὶ ἐὰν τίμιός τις νέος συνεκινεῖτο ἐκ τῆς ἱστορίας μου καὶ τῆς εὐλικρινοῦς καὶ ἀδόλου ἐξομολογήσεώς μου, εὕρισκε δὲ ἐν ἐμοὶ μίαν σύντροφον ἀπορρηστικὴν καὶ πιστήν, δὲν εἶχε παρὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν τοῦ πύργου· θὰ τοῦ ἀνοιξῶ, θὰ τὸν ὑποδεχθῶ καὶ θὰ τὸν ἀκροασθῶ· ἐὰν δὲ μὲ ἐπειθε περὶ τῆς ἀνυποκρίτου φιλοσοφίας καὶ τρυφερότητός του, ὅστις δὴποτε καὶ ἂν ἦτο, ἂν ὅπου καὶ ἂν ἤρχετο θὰ τὸν ἠκολούθουν ὑπερηφάνως.

Τὸ τοιοῦτον ἦτο ρομαντικόν, τρελλόν, ἀναίδες ἴσως—ἐξηκολούθησεν ἡ νέα γυνὴ ὀλίγον θορυβημένη— καὶ ἔχετε τὸ δικαίωμα, Κύριε, νὰ γελάσητε ἐλευθέρως, ἀλλ' εἰς ἐμέ, ἧτις ἤμην ἄπειρος τῶν τοῦ κόσμου, μοι ἐφάνετο κατ' ἐπιπορευτικόν, ἐντιμον, γενναίον.

Κατόπι αὐτοῦ τοῦ ἀπερισκέπτου διαθήματος εἰσῆλθον εἰς τὴν κατοικίαν μου πολὺ εὐχαριστημένη ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Αἱ δέκα πέντε ἐκεῖναι ἡμέραι τῆς ἐντελοῦς μονώσεως, τὰς ὁποίας εἶχον ἀκόμη νὰ διέλθω εἰς τὸν πύργον ὑπῆρξαν αἱ πλέον κατηφῆς τῆς νεότητός μου. Περιπλανώμην ἐντὸς τοῦ σκιεροῦ καὶ ἀνθισμένου πάρκου, ἀλλ' οὐχὶ μακρὰν τῶν κιγκλιῶν, ἐπιθυμοῦσα—τελευταία παιδαριώδης τρέλλα—νὰ ἴμην πλησίον ἐκείνου, ὅστις θὰ ἐκτύπα. Ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδεὶς ἤρχετο. Πολλοὶ διήρχοντο τὴν ὁδόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐσταμάτα.

Αἱ ἡμέραι διέρρεον καὶ στενοχωρημένη ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν, διήρχομην ὥρα ἀλγεινὰς ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι οὐδεὶς ἀνὴρ θαρραλέος καὶ νέος ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ θὰ ἐφρόντιζε περὶ μίαις τιμίας κα

και αναζωογονητικά, τα οποία να τέρπουν και να ζωογονούν ενταύτην.

Οι αναλαβόντες την ίδρυσην του λαμπροῦ αὐτοῦ Συλλόγου και ιδίως ὁ πρόεδρος κ. Δ. Βικέλας και ὁ γραμματεὺς κ. Γ. Δροσίνης μὰς ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκλογῆς και περὶ τοῦ πρακτικωτάτου σκοποῦ αὐτοῦ. Ἡ κοινωνία, οἱ ὁμογενεῖς, ὅλοι και ὅλαι ὀφείλουσι νὰ τοὺς ὑποστηρίξουν εἰς τὸ ἔργον των, τοῦ ὁποίου Ἵψηλὴ Προστάτις εἶναι ἡ εἰς κλόν πάντοτε πρῶταγωνιστοῦσα ἡγεμονίς Σοφία.

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἡ ἐνταῦθα Βιοτεχνικὴ Ἑταιρεία προέβη εἰς διοργανώσιν Κτηνοτροφικῆς Ἐκθέσεως ἐν Ἀργεῖ, διαρκεσάσης ἀπὸ τῆς 29—31 Μαΐου. Τὴν Ἐκθεσιν ταύτην ἐπισκέφθη και ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος συνεχάρη τοὺς διοργανωτάς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς και τὴν πόλιν τοῦ Ἀργους διὰ τὴν ὠραίαν πρωτοβουλίαν τῆς πρώτης φορᾶν εἰς τὴν Ἑλλάδα διοργανουμένης Κτηνοτροφικῆς Ἐκθέσεως.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Χθὲς ἐγένετο ἑναρξίς τῶν ἐξετάσεων τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ, τοῦ ἀρχαιοτάτου ἐκ τῶν Παρθεναγωγείων τῆς πόλεώς μας. Τὰ μικρὰ νήπια παίζοντα και ψάλλοντα ἀπικτήσαν πολλὰς και ὠφελίμους γνώσεις, ὡς ἀπέδειξαν διὰ τῶν χθεσινῶν ἐξετάσεων των, χάρις εἰς τὸ εὐμέθοδον ἀρίστης νηπιαγωγοῦ. Τὸ Παρθεναγωγεῖον Χίλλ, τοῦ ὁποίου αἱ πρόοδοι καθ' ἑκάστην γίνονται αἰσθητότεραι και τὸ ὁποῖον τόσον τελείως καταρτίζει τὰς νεάνιδας διὰ τὸν προορισμὸν των, θὰ συνεχίσῃ τὰς ἐξετάσεις του μέχρι τῆς μεθεπομένης Τρίτης, 15ης Ἰουνίου.

Ἐπίσης τὸ Πρότυπον Παρθεναγωγεῖον ἔκαμε χθὲς ἑναρξίς τῶν ἐξετάσεων του διὰ τῆς Γυμναστικῆς και Ὀργανικῆς και Φωνητικῆς Μουσικῆς. Αἱ μυχθήτριαι και ἀριστα ἦσαν ἡσκη-

ωραίας νέας, ἧτις πιστεύουσα τὰ περὶ ἰσποτισμοῦ ὄνειρά της, ἀνέμενε τοιοῦτον μνηστῆρα.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τὸ λυκόφως μὲ κατέλαθε καθημένη ἐπὶ τοῦ φρυῶδους ἀναβάθρου. Ὁ ἀπέραντος δῖδρομος μοῦ ἐφαίνετο παγερός και ἡ οἰκία ὑγρὰ και σιωπηλὴ, πλήρης θανάτου ὄθησα τὸν σύρτην διὰ χειρὸς βραδείας, ὅτε ἐξαίφνης ὁ κώδιον τῶν κιγκλιδῶν ἐσήμανεν.

Ἐσκήρτησα, ἐδίστασα· εἶχον ἐπὶ τοσοῦτον περιμείνει, ὥστε δὲν ἐπίστευον πλέον. Ἄλλ' ἐκτύπων δυνατώτερον ἐπορεύθη τρέμουσα ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι πιθανὸν νὰ μὲ ἐμπαίζουσι, ἐτοιμαζομένη νὰ ἐπιστρέψω, ἐὰν δὲν ἦτο κανεὶς. Ἄλλ' ὁμως ἦτο κάποιος.

Ἐφοβήθη, φανταζομένη κινδυνώδη παγίδα· ἐν τούτοις διὰ νὰ δεῖξω εὐτολμίαν, ἐπροχώρησα πλησιέστερον και ἀνεγνώρισα τὴν στρατιωτικὴν στολήν. Μοὶ ἐπῆλθεν ἰδέα ὅτι ἦτο ἐπίσημος ἀγγελιαφόρος τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ συμβολαιογράφου· ἤνοιξα τὰς κιγκλίδας και εἰσῆλθεν. Ὅπισθὲν μοι μὲ τὸ πιλίκιον ἀνὰ χεῖρας, ἐβάδιζε διὰ βήματος ἀποφασιστικῶς. Ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου ἐστράφη και τῷ εἶπον αἰφνιδίως·

— «Δόσατέ μοι τὴν ἐπιστολήν.»

— Δὲν ἔχω ἐπιστολήν... συνῆντησα τὸν συμβολαιογράφον και μοι ἀνεκοίνωσε ὅτι τῷ εἶπατε ... λοιπὸν ἦλθον ... ἰδοῦ.

Ὅμιλοι διὰ φωνῆς εὐτόλμου, ἀλλὰ διακεκομμένης ἐκ τῆς συγχιήσεως. Δὲν ἐγνώριζον οὔτε ποῖος ἦτο, οὔτε τί μοι ἔλεγε διὰ ν' ἀναψῶ φῶς ἐξήτουν τὰ σπῆρα και δὲν ἠδυνάμην νὰ τὰ λάβω, τοσοῦτον οἱ δάκτυλοί μου ἔτρεμαν. Ἐκεῖνος μοι ὁμίλει πάντοτε διὰ τῆς ἰδίας συγκεκινημένης φωνῆς·

— «Δὲν μὲ γνωρίζετε; ἀλλ' ἐγώ... τόσον συχνὰ σὰς ἔβλεπα... και ὅσον εἴθε ὠραιότερα, τόσον ἤμην πλέον λυπημένος... Κατόπι τῆς ἀφηγήσεως τοῦ συμβολαιογράφου ἡμέραν και νύκτα δὲν ἐσκε-

μέναι και μὲ πολλὴν τέχνην ἔφαλλον και ἐξετέλεσαν ἐκλεκτὰ τεμάχια ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου.

Τὴν προσεχῆ Τρίτην γίνεται ἐπίσης ἑναρξίς τῶν ἐξετάσεων τοῦ Παρθεναγωγείου Σκορδέλη, περὶ ὧν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Φράουλα γλυκὴ. Ἄν και ἐδώκαμεν πέρυσιν τὴν συνταγὴν αὐτήν, ἐν τούτοις τὴν ἐπαναλαμβάνομεν ὡς ζητηθεῖσαν παρὰ πολλῶν νέων συνδρομητῶν μας. 1 ὀκ. φράουλα. Κόπτετε μὲ ψαλίδι τὸ ποδαράκι μὲ τὰ φύλλα τοῦ μίσχου. Ἐπειτα πλύνετε τὴν φράουλαν εἰς ὀλίγον λεμόνι στιμῆνον μέσα εἰς φλιτζάνι. Ἐχετε χύσει εἰς βαθιὰν σουπιέραν τὸ ξυδὸ 4 λεμονιῶν και ἐν ποτήρι νερὸν και ἐφ' ὅσον πλύνετε ἀνὰ μίαν τῆς φράουλῆς σας εἰς τὸ λεμόνι τὰς ρίπτετε ἔπειτα μέσα εἰς τὴν σουπιέραν αὐτήν. Ἐπειτα καθαρωτάτως πλέον τὰς βγάζετε μίαν μίαν και τὰς ἀπλώνετε εἰς δίσκον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔχετε στρώσει μαλακὴν πετσέταν. Τὰς σκεπάζετε μὲ ἄλλην πετσέταν και ἔτσι στεγνώνονται καλῶς. Τότε κοπανίζετε 2 ὀκ. ζάχαριν και θέτετε εἰς σουπιέραν ἕνα στρώμα ζάχαριν και ἕνα στρώμα φράουλας. Τελεσιώνετε μὲ ζάχαριν, ὥστε νὰ σκεπασθοῦν ἐντελῶς αἱ φράουλαι. Τὰς ἀφήνετε ἀπὸ τὸ βράδυ ἕως τὸ πρωί. Θὰ χύσουν ὄλον τὸ νερὸ των, χωρὶς διόλου νὰ ἀλλοιωθῇ τὸ σχῆμά των. Τὰς κενώνετε ὅπως εἶναι ὅλα μαζὴ ζάχαρι, φράουλας και γυμνὸν εἰς καθαρὸν τέντζερι. Καὶ τὰς βάζετε νὰ βράσουν μᾶλλον εἰς δυνατὴν φωτιάν, προσέχετε ὁμως μὴ πιάσουν. Ὅταν δέσουν καλῶς, ὥστε νὰ σχηματίζεται θρόμβος ἢ ζάχαρι μέσα εἰς ἕνα ποτήρι νερὸ τὰς κατεβάζετε.

Τὸ ἴδιον κάνετε και τὰ βερύκοκα ἢ ροδάκινα ἢ ἀπιδία ἢ δαμάσκηνα μαρμελάτες, ἀφοῦ τὰς καθαρίσετε ἀπὸ τὸ φλούδι των και ἀφαιρέσετε τὸ πλύσιμον τοῦ λεμονιοῦ και τὸ στέγνωμα.

Βερύκοκα γλυκὴ. Μία ὀκ. βερύκοκα, μία ὀκ. ζάχαρι, ἀφαιρεῖτε τὸ κουκούτσι, ἀπ' ἐπάνω και τὰ καθαρίζετε μὲ προσοχὴν μὲ μικρὸ μαχαιράκι διὰ νὰ μὴ χαλάσουν. Εἰς μίαν λεκάνην νερὸ βάζετε ἕνα κομματι ἀσβέστι (ὡς ἕνα λεμόνι). Ὅταν λιόσῃ στραγγίζετε τὸ νερὸ εἰς ἄλλο μέρος και ρίπτετε τὰ βερύκοκα νὰ σκεπασθοῦν ὅλα, τὰ ἀφήνετε τοιοῦτρόπως 2 1/2 ὥρας. Ἐπειτα τὰ πλύνετε μὲ προσοχὴν 5 νερὰ και τὰ ἀφήνετε νὰ στραγγίσουν Ἐχετε τὴν ζάχαριν χονδροκοπανισμένην και βάζετε εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον θὰ τὰ ψήσετε μίαν σειρὰν ζάχαριν και μίαν βερύκοκα, και τὰ ἀφήνετε τρεῖς ὥρας. Μετὰ ταῦτα τὰ βάζετε εἰς τὴν φωτιάν και πέρνομεν ὀλίγαις βράσεσι, και τὴν ἐποῦσαν τὰ δένετε ὅσον θέλετε, σίθετε και ἕνα λεμόνι μέσα.

πτόμην παρὰ ὑμᾶς. Ἐκάστην ἐσπέραν ἠρόθυμον και ἐκαθήμην εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, πικραφυλάττων, ἐὰν ἤρχετο κανεὶς· κατὰ τὴν διάβασιν νέου, τὸ πρόσωπόν μου περιεβρέγετο ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος... Ἦλθον τὴν τελευταίαν ἡμέραν. τὴν τελευταίαν στιγμὴν, οὐχὶ διότι ἐδίσταζον, ἀλλὰ διότι ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἀρῆσω μέχρι τέλους ἐλευθέραν· πιθανὸν ἢ τύχη νὰ σὰς παρουσιάξω καλλίτερον μου... Ὅταν εἶδον ὅτι δὲν ἦλθε κανεὶς, ἐκτύπησα· ἦτο τυχηρὸν εἰς ἐμὲ Δὲν εἶμαι περισσώτερον ἄχρημος, οὔτε περισσώτερον ἀνόητος ἀπὸ ἕνα ἄλλον. Ἐχω καρδίαν και δύναμιν και ἐκτὸς τούτων τὴν διὰ τὸν βαθμὸν μου κανονισμένην προίκα. Ἐν τούτοις ἐὰν εὐρίσκετε ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι πολὺ τολμηρὸν ἐκ μέρους μου, εἶπατέ το· θὰ ἀναχωρήσω, ἀλλὰ θ' ἀναχωρήσω πολὺ λυπημένος· κανεὶς δὲ δὲν θὰ μάθῃ ὅτι μοῦ ἄνοιξατε.»

Ἦναψα τὴν λάμπαν οὐχὶ ἄνευ κόπου· ταραγμένη τὴν ἔστρεψα πρὸς αὐτόν· μ' ὄλην τὴν ὠχρότητά του ἦτο πολὺ ὠραῖος ἢ δὲ στάσις του σταθερὰ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις ἀγωνίας, ὥστε παρευθὲς χωρὶς νὰ διστάσω, ἔθετα τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του... ἐνόησα ὁμως τὴν ἀπερισχεψίαν μου και ἐρύθημα ἐντροπῆς ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν μου· τῷ εἶπον τότε διὰ χαμηλῆς φωνῆς·

— «Τί σκέπτεσθε περὶ ἐμοῦ;»

— Σκέπτομαι ὅτι εἴθετε γενναῖα και ἀγαθὴ διὰ τοῦτο σὰς ἀγαπῶ... και διὰ τοῦτο ἦλθον...

Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ ἀρραβωνῆες μας — ἀπετελείωσεν ἡ νέα γυνὴ ὅλως πάλλουσα και ἐρυθριῶσα ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις της—και γελᾶσατε, Κύριε, ἐὰν σὰς φαίνονται περιέργοι.

Και καθὼς ἐκίνει τοὺς ὠραίους και θολοὺς ἐκ τῶν διακρῶν ὀφθαλμούς της δὲν ἠδυνήθη παρὰ νὰ μειδιάσω, ἐκείνη δὲ εὐχαριστημένη μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Μαρία Β. Ζερβουδάκη